

Lea a kono

SRDCE PRE ŽOLÍKA

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Srdce pre Žolíka

Lea a kone

VYDAVATEL'STVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Ein Herz für Joker

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2010 Bastei Lübbe AG, Germany

Slovak edition © 2019 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2019 PhDr. Danka Banská

Cover design © 2019 Richard Mečír

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Ein Herz für Joker, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2010, preložila PhDr. Danka Banská.

Obálku navrhol Richard Mečír.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica v roku 2019 ako svoju 426. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-104-5

Hon na farebné stužky?

Niektorí sa to nenaučia nikdy ...“ Tina Tommsová sa krčila na balíku slamy vedľa jazdeckého areálu chovnej usadlosti na Höhnwegu, hladkala strážneho psa Bluffa a komentovala dianie na jazdeckej dráhe. Jej matka tam práve vyučovala dve nové žiačky, Zuzu a Máriu Richardové. Asi sedemročná Zuza sedela na strakatom jazdeckom poníkovi, deväťročná Mária jazdila na islandskom valachovi. Pokiaľ sa tu o „jazdení“ dalo hovoriť. Ten strapatý hnedák si v skutočnosti robil, čo chcel a navyše chodil iba paso ako ťava. Strakoš bol ešte horší. Každých päť minút neočakávane vyštartoval a cválal jeden až dvakrát v kruhu, pričom Zuza hystericky kričala. Tina nad tým len gúľala očami. Ona samotná mala síce iba jedenásť rokov, avšak v sedle bola dávno starý macher. „Tommié“, tak sme volali jej matku, posadila Tinu na koňa ešte skôr, než vedela chodiť. Odvtedy Tina úspešne zvládla turnaje až po triedu L. A so začiatočníkmi veľa trpezlivosti nemala.

Čo sa mňa týka, mala som viditeľne viac pochopenia pre obe dievčatá, ktoré sa natriasali na tých nepojazdných poníkoch. Ešte som nejazdila dlho – nápad naučiť sa práve tento šport nebol môj. V skutočnosti som sa v jazdeckej škole ocitla najskôr len vo vleku mojej mamy. Lenže potom som sa tam najprv zaľúbila do koňa Žolíka a neskôr do svojho priateľa Thorstena – a teraz som s oboma veľmi šťastná. Zbožňujem dlhé vychádzky na Žolíkovi – pokiaľ možno spojené s držaním sa za ruky s Thorstenom. Drezúrnemu jazdectvu som však vtedy ani teraz nevedela prísť na chuť a tých dvoch dievčat, ktoré sa tu zúfalo pokúšali plniť Tommine najskôr priateľské, teraz čoraz zlostnejšie znejúce pokyny, mi bolo ľúto.

„Veď ešte nejazdia dlho,“ vzala som obe pred Tinou pod ochranné krídla a snažila som sa pritom Žolíkovi zabrániť

v tom, aby sa zahryzol do balíka slamy, na ktorom trónila Tommina dcéra. Neúspešne. Môj hnedý valach ho spod Tiny takmer bez námahy vytiahol. Bolo to veľmi malé, drobné dievča s červenými vlasmi a vrkočmi Pippi Dlhej Pančuchy. Bolo absolútne neuveriteľné, že dokázala skrotiť obrovské kone ako Žolík. V skutočnosti však môj mohutný westfál chodil pod Tinou oveľa lepšie než podo mnou a svoje vlastné turnajové poníky Fariana a Zinderellu dokázala doslova roztancovať.

„Ešte nie dlho?“ zapišťala Tina. „Mária jazdí už tri roky a Zuza dva. Dobre, najprv v klube pre islandské kone, to sa až tak nepočíta. Ale ani tam sa neučili každé tri minúty plakať alebo zoskočiť.“

To posledné práve predvádzala Mária, ktorej kôň sa chystal zaútočiť na strakoša jej sestry. Mária sa vôbec nepokúsila zabrániť mu v tom, ale hneď spadla do piesku jazdeckej dráhy. Jej matka, ktorá to sledovala od okraja, na ňu zrevala, Zuzu to natoľko vydesilo, že ihneď opustila sedlo. Oba kone potom veselo cválali po dráhe bez jazdcov. Tommie sa so železnou námahou ovládla. Priateľsky sa dievčat spýtala, či sa im niečo nestalo a následne dala pokyn poníky znova chytiť.

Tina si otrávene šúchala nos. Ak by si sama počínala tak ako Mária a Zuza, Tommie by ju pravdepodobne rozštvrtila.

„Tie dve sú jednoducho neschopné!“ usúdila, zatiaľ čo sa dievčatá postavili k svojim poníkom. „Bud' hlúpe, alebo lenivé, alebo oboje. Zuza nevie poriadne nasadiť zubadlo, a predtým plakala, pretože keď chcela strakošovi zubadlo vsunúť do papule, dovysoka trhol hlavou. Na jeho mieste by som sa tiež poponáhľala, ten predsa vie, že ona poťahuje len uzdičkou. A Mária... prepánajána, ak jej mama nedáva pozor, ešte aj sedlo pokojne položí opačne!“

To všetko bolo, prirodzene, prehnané, ale istú neistotu pri zaobchádzaní so svojimi koňmi som si u sestier všimla tiež. Avšak tieto poníky nemali vo vlastnej opatere veľmi

dlho. Rodina Richardovcov bývala v blízkosti Höhnwegu a iba nedávno si postavila v záhrade malú stajňu. Predtým stál Brownie, islandský valach, v prenajatej stajni pre čisto islandské kone. Keď však pre Zuzu kúpili Bodíka, musel odtiaľ von. „Normálne kone“ prenajímateľ stajne neprijímal a druhého island'ana pani Richardová zaobstarat' nechcela.

„Prečo vlastne nie?“ so záujmom som sa vyzvedala u Tiny. Po Márii a Zuze som mala u Tommie hodinu jazdy ja a keďže som prišla priskoro, postávala som s ňou na okraji jazdeckého areálu. „Väčšina majiteľ'ov islandských koní predsa rasu nemení nikdy.“

Tina stiahla ústa do opovržlivého úsmevu, pričom sa jej vrkoče hojdali a pehy tancovali. „Mama Richardová by ale chcela do turnajového športu,“ prezradila mi nato. „A ako je známe u ľudí s islandskými koňmi, je to otázka peňazí...“

„V normálnom športe nie?“ doberala som si ju. Tommie za Tinine turnajové poníky minula veľmi veľa peňazí.

„Ale áno,“ dodala Tina a energicky odtlačila Žolíkov obrovský nos od svojho balíka slamy. Žolík teda namiesto toho vysunul svoj čuchový orgán ako tapír a začal zhl'adúvať v Tininých vreckách maškrtky. „Lenže človek už musí byť schopný koňa zvládať. Z času na čas vyhrá aj niekto na nie veľmi drahom poníkovi, pokiaľ na ňom dobre sedí. Práve na malých skúškach. Keby ten strakoš chodil ako-tak dobre, pre Zuzu by to vôbec nevyzeralo zle. Ale Mária s tou chôdzou nemá vôbec žiadnu šancu, nech už jazdí hocijako. Veď ten pony ani netoltuje.“

Prikývla som. Keď sme s mamou začínali, krátko sme jazdili v klube pre islandské kone, a tak som sa v tom trochu vyznala: S koňom ako Brownie sa v žiadnej súťažnej disciplíne pre island'any stužka získať nedala.

Prirodzene, ten malý valach sa vôbec nehodil ani na konvenčné drezúrne a skokové skúšky. Jednoducho mu na to

chýbal výcvik. A Mária bola ďaleko od toho, aby si s tým vedela poradiť. Práve znova vysadala a pritom na poníka narkričala, pretože ten išiel rýchlosťou klusu pospiatky.

„Nedebatuj s ním, ale trochu uvoľni opraty!“ rozkázala Tommie. „Ak mu budeš ustavične kmásať papuľou, samozrejme, že sa ti pokúsi uniknúť.“

Mária uvoľnila opraty, a vzápätí sa znova ocitla v piesku, keďže Brownie na to zareagoval útokom vpred.

Tommie potriasla hlavou. „Uvoľniť, nie odhodiť! A ty, Zuza, nenechaj Bodíka znova bežať za ním!“ Strakoš práve bez vyzvania znova začal klusať. Zuza sa rozplakala.

Tina zastonala a pozrela na hodinky. „Ešte päť minút,“ povedala potom. „Moja mamička zakrátko ohluchne.“

Dúfala som iba, že si Tommie svoj stres neodreaguje na mne. Keď usmerňovala Žolíka a mňa, bývala v poslednom čase čoraz prísnejšia a prísnejšia. Mala by som sa tým cítiť poctená. Tommie mala so začiatočníkmi nekonečnú trpezlivosť. Svoje pretekárske nádeje však, naproti tomu, neúnavne mordovala, a zo všetkých najviac svoju dcéru Tinu. A vo mne asi najnovšie uvidela vychádzajúcu hviezdu na drezúrnom nebi. Po dlhom čase som konečne robila pokroky v tom, že som jazdila so Žolíkom na opratách a korektne som ho previedla figúrami na dráhe. Pomaly sa znova rozpamätal na svoju slávnosť minulosti hriechne drahého koňa na drezúru – na fázu života, ktorú vlastne dávno opustil. Žolík nemal so svojimi predchádzajúcimi majiteľkami veľa šťastia. Vláčili ho z jedného turnaja na druhý a medzitým tvrdo trénovali. Keď potom konečne šťastnou náhodou zakotvil u mňa, drezúrny areál už nechcel ani len vidieť. A ja sama som tiež nebola naklonená tomu, aby sme sa, ako sa hovorí, „vykrúcali pri jazdení“. Ale na druhej strane bol Žolík veľmi veľký a veľmi silný kôň. Musela som sa ho naučiť ovládať, inak mohol byť vo chvíľach, keď v teréne začal pretekať, príliš nebezpečný. Takže som k Tommie poslušne chodila na hodiny

jazdenia – a musela som sa pritom prizerať, ako sa prebúdza ctižiadostivosť nielen u mojej učiteľky jazdy, ale aj u mojej mamy. Minulé leto, keď som v drezúre štartovala s koňom jednej priateľky, mi dokonca kúpila tmavozelený jazdecký žaket, ktorý pristal k farbe mojich očí, čo nesporne vyzeralo cool. Bohužiaľ sa nedal obliecť na žiadnu inú príležitosť, iba na to hlúpe turnajové jazdenie. A mama teraz, prirodzene, očakávala, že v ňom na Žolíkovi zažiarim.

Tommie mala svoje žiačky medzitým konečne znova v sedle a na záver ich ešte nechala trocha jazdiť krokom. Po dvoch kolách potom hodinu ukončila. Vzápätí sa na ňu vrhla pani Richardová.

„To ale ešte nebolo zrelé na predvádzanie! Čo máme robiť, pani Tommsová, aby sa to zlepšilo?“

Tommie si povzdychla. „Trénovať, pani Richardová,“ odvetila.

Ja som medzitým Žolíka zaviedla na dráhu a pripýtala som ho. Samozrejme, úplne náhodou v blízkosti Tommie a jej zákazníčky.

„A snád' aj porozmýšľať o iných koňoch...“ dodala napokon trocha neochotne. Richardovcov mala na dnes očividne plné zuby. „Pozrite, šance vašich dcér sú veľmi malé. Tie dievčatá sú obe ešte začiatočníčky...“

„Začiatočníčky?“ rozčúlila sa pani Richardová. „Ale Mária jazdí už tri roky! Browniho sme prijazdili samy...“

Tommie si pošúchala nos – to isté gesto robila i Tina, keď bola našťvaná. Matka mala s dcérou spoločné aj červené vlasy a pehy. Tommie však nebola útla ako Tina, ale skôr podsaditá, zavalitá. A, prirodzene, nenosila vrkoče, ale praktický účes z krátkych vlasov.

Na záver dodala:

„Tak sa aj správa, pani Richardová,“ vyhlásila tvrdo. „Ako kôň, ktorého prijazdil jazdec, ktorý toho sám veľa nevie.“

Na Brownim sa Mária učiť nemôže, ten sám ešte potrebuje prípravu. A s Bodíkom to tiež nie je veľmi odlišné. Ten...“

„Ten stál tisíc eur!“ triumfovala pani Richardová. „To je veľa za takého malého poníka!“

Bodík mal sotva meter tridsať.

„Keď vychádzate z ceny za kilogram, tak snád“,“ poznamenala Tommie.

Musela som sa zachichotať.

Zároveň som pozrela na učiteľku jazdy. Vrhla na mňa káravý pohľad. „Nasadni, Lea, a rozjazdi ho. Napokon, to si mohla urobiť už predtým, a nie tam rečniť s Tinou.“

Urazene som jej vrátila pohľad. Dobré, zvyčajne neprekážalo, keď nasledujúci jazdec svojho koňa už trochu rozohrial. Ale naozaj som mala v tom zmätku, ktorý tam panoval, prijazdovať?

V každom prípade som teraz začala na Žolíkovi jazdiť s opratami pomocou podnetov krížami a stehnami, zatiaľ čo Tommie pani Richardovej vysvetľovala, že cena koňa nezávisí iba od výzoru a pôvodu, ale predovšetkým od úrovne prípravy.

„Výška pri tom všetkom hrá najmenšiu úlohu zo všetkých!“ ukončila napokon. „Farian ma, napríklad, stál viac ako desaťtisíc eur.“

Kútikom oka som videla, že Tina na okraji jazdeckého areálu ustarostene zvrátila tvár. Farian, jej hnedý turnajový pony, bol ešte menší než Bodík, čo v poslednom čase predstavovalo čoraz väčší problém. Tina bola síce malá a drobná, ale aj ona rástla a pomer veľkosti medzi ňou a Farianom sa postupne dostal na hranicu toho, čo turnajoví rozhodcovia ešte tolerovali. Farian síce Tinu bez námahy uniesol, ale v protiklade k jazde na island'anoch, kde aj vysokí muži jazdili na malých koňoch, rozhodcovia pri drezúre vyžadovali, pokiaľ možno, harmonický obraz. Ak bol jazdec pre poníka privysoký, zrážali mu body. Tommie preto svojej dcére kúpila výrazne väčšiu

Zinderellu – mladého koňa, na ktorom sa Tina pod jej vedením učila, ako koňa vycvičiť. Len čo by Zinderella získala prvé stužky, Fariana by predali. Tina sa toho dňa obávala. Svojho poníka milovala.

Mala som teraz niečo dôležitejšie na práci, než premýšľať o Tininých problémoch. Tommie sa teraz celkom sústredila na Žolíka a na mňa a ja som po niekoľkých minútach zabudla na všetko, čo sa odohrávalo mimo jazdeckej dráhy. Plne som sa musela koncentrovať na koordináciu podnetov a pri tom zvládnuť Žolíkove mohutné pohyby. Do štvrt'hodiny som sa kúpala v pote, hoci v skutočnosti bol skôr chladný jarný deň. Po pol hodine som túžila po konci lekcie – ale až keď som si myslela, že som sa ocitla pred kolapsom, Tommie mi dovolila vypustiť opraty z ruky. Žolík sa ihneď blažene povystieral smerom dopredu a nadol.

„Teda toto už vyzeralo veľmi dobre!“ Chvála z Tomminých úst! Takmer som od prekvapenia spadla z koňa. „Obzvlášť po tých predchádzajúcich beznádejných pádoch. Moje seba-vedomie učiteľky jazdy si úspešne obnovila.“

Tommie sa na mňa usmiala. „Ale teraz sa tiež pustíme do riadneho diela. Kedy chceš začať, Lea? Hneď koncom mesiaca drezúrou Z v Essene, alebo až v júni turnajom v Jazdeckom klube Wienberg? Wienberg nie je tak ďaleko, ale tebe musí byť, prirodzene, jasné, že tu to sleduje celá banda, ktorá toho koňa pozná z minulosti.“

A nielen koňa! Moja mama a ja sme v Jazdeckom klube Wienberg absolvovali naše prvé hodiny jazdy. A Žolík bol vtedy ustajnený v tamojšej súkromnej stajni a patrilo sestre môjho prvého priateľa. Neskôr ho kúpila pani Müller-Westhoffová a ja som sa stala jeho opatrovatel'kou, až kým som ho nakoniec nedostala do daru. Obe, Ronja i pani Müller-Westhoffová, mali svoje súkromné kone predtým i potom ustajnené vo Wienbergu a Žolík i ja by sme sa museli pred nimi

predvádzať – ak už nie hneď proti nim aj nastúpiť! Asi zatiaľ jazdili ešte len drezúry L, ale mohlo sa stať, že štartovali tiež aj na skúškach nováčikov alebo začiatočníkov. Prišlo mi zle, keď som si na to čo i len pomyslela. A Žolík – ten mal šťastie, že Tommie nerozumel. Inak by sa teraz pravdepodobne zahrabal do piesku jazdeckého areálu.

„V skutočnosti by som vôbec nechcela...“ začala som chrapľavo, ale Tommie sa iba smiala.

„Ach, ale choď, Lea, samozrejme, že by si chcela! Každé dievča by chcelo jazdiť na turnajoch. Načo máš tohto úžasného koňa? Takže, premysli si to. Najlepšie bude, keď sa prihlásiš hneď na obidva turnaje. Essen na rozbeh a vo Wienbergu potom všetkých svojich predchádzajúcich kamarátov zo stajne naučíš po kostole hvízdať!“

Tommie ma nemohla a nechcela pochopiť.

Ale teraz sa, našťastie, priblížila podpora – alebo prinajmenšom šanca vyhnúť sa odpovedi.

Kým som bola na hodine jazdy, moji priatelia Thorsten a Svenja si urobili okružnú jazdu po lese. Teraz sa vracali a Thorsten so svojím sivkom Manom galantne otvorili bránu do dvora pre Svenju a jej Hriflu. Thorsten svojho niekdajšieho skokana už dávnejšie preorientoval na westernové jazdenie a otváranie brány priamo z koňa patrilo k jeho najjednoduchším cvikom. Svenja s poďakovaním prešla bránou na koni, ale jej dohrdzava sfarbená islandská kobyľa vedela ten cvik predviesť rovnako dobre. Svenja jazdila veľmi dobre a bola doslova všestranná. Hrifla ovládala trailové cvičenia a výborná bola i v drezúre. Moja priateľka s ňou bez námahy zvládla tolt i paso, teda špeciálne druhy chôdze islandských koní, ale, bohužiaľ, Hrifla nemala veľmi výrazné pohyby. Na turnaji by sa umiestnila rovnako nízko ako Brownie. Svenju to vždy dokázalo trochu vyviesť z rovnováhy. Na rozdiel od Thorstena a mňa bola ctižiadostivá.

Tommie to, prirodzene, vedela – a mne na zlost' sa hned' pustila do „psychologického vedenia vojny“.

„Ty môžeš pekne Leu trochu prehovoriť, Svenja!“ vyzvala moju priateľku. „Zdá sa mi, že by konečne mala ísť so Žolíkom na turnaj, ale zdráha sa. Pritom by mohla zajazdiť drezúru nováčikov v Essene tak dobre...!“

Svenja potriasla hlavou. „Nie. Nemôže. Alebo už máš Žolíkové papiere, Lea?“

Sklonila som hlavu! Pritom by som si nikdy nepomyslela, že by to mohlo byť na niečo dobré. V skutočnosti ma Svenja jednoducho otravovala, aby som si od predchádzajúcej Žolíkovej majiteľky, pani Müller-Westhoffovej, vyžiadala doklad o pôvode.

„Mám kónský pas,“ poznamenala som.

Svenja prevrátila oči a Tommie s ňou. „Mala by si mať oboje!“ napomínala ma moja priateľka tak, ako už často predtým. „Takto je to všetko len tak halabala, nemôže predsa byť, aby bol Žolík v chovateľskom spolku evidovaný s inou majiteľkou, než je uvedené v kónskom pase!“

Také dačo bolo prinajmenšom nezvyčajné, ale Žolíka som dostala do daru prakticky od mäsiara. Kónský mäsiar ho mal už v transportéri, keď sa pani Müller-Westhoffovej zmocnili pochybnosti. Na doklady sme nepomysleli ani jedna, ale keď mi mäsiar láskavo priviezol koňa až pred náš dom, pas mi, prirodzene, vydal. Nechali sme potom zmeniť meno vlastníka, no ja som sa nikdy neodvážila jednoducho zájsť na bicykli k pani Müller-Westhoffovej a požadovať doklady. Ved' doteraz som ich ani nepotrebovala. A teraz to vyzeralo tak, že toto moje zlyhanie by nás uchránilo pred turnajom. Svenja mala pravdu: ak by mal Žolík štartovať na oficiálnych súťažiach, a nie iba na malých stretnutiach rekreačných jazdcov, musel byť zaregistrovaný ako turnajový kôň.

Bohužiaľ, nepočítala som s Tommie a s jej presnou znalosťou pravidiel turnaja. „V tom prípade práve začínáš s drezúrou pre začiatočníkov,“ vyhlásila moja učiteľka jazdy. „To je kategória C, a v tej môže jazdiť každý s akýmkoľvek koňom. Do toho, Svenja, prehovor ju!“

Svenja mykla ramenami. „Čo tu ja zmôžem?“ spýtala sa. „Ak Lea nechce...“ Ale nato sa jej rozjasnila tvár. „No na Žolíkovi by som mohla jazdiť ja!“ Svenja si svoje blond vlasy prehodila dozadu, pričom vrhala na môjho koňa žiadostivé pohľady. „Ó, áno, Lea, dovoľ mi štartovať na Žolíkovi! Musela by som, prirodzene, ešte trošku trénovať, ale do turnaja vo Wienbergu to hravo stihnem. Človeče, to by bolo husté! Najprv pôjdem na Hrifle drezúru pre začiatočníkov, keď tí hlúpi rozhodcovia urobili zo mňa slimáka, no potom prídem ešte raz s týmto absolútne úžasným teplokrvníkom a hravo získam zlatú stužku!“ Svenjine modré oči sa zablýskali už pri samotnej predstave toho, že bude môcť dokázať svoje schopnosti. Drezúrni rozhodcovia sa totiž postarali o to, aby ju a jej milovanú ryšavú kobyľu zle ohodnotili, a to bez ohľadu na to, že Hrifla svoje lekczie absolvovala dobre. Svenja bola údajne pre svojho koňa príliš vysoká a aj vo všeobecnosti by tá islandská kobyľka mala jazdiť radšej na špeciálnych turnajoch určených pre tieto kone. Svenja a Hrifla sa však elegantne pohybovali vo všetkých disciplínach. Moja priateľka by to inak ani nechcela, no táto situácia ju niekedy štvala.

„Na Žolíkovi nejazdí nikto okrem mňa!“ Svenju mám veľmi rada, ale tu nepoznám žiadnu výnimku. Môjho koňa si nebolo možné prenajať!

Svenja sa usmiala. „Potom musíš jednoducho vyhrať sama...“

Tá falošná líška! Prirodzene, že bola na Tomminej strane!

Ale aspoň na Thorstena som sa mohla spoľahnúť. Kým sme neopustili chovnú usadlosť na Höhnwegu a nezamierili na koňoch domov, veľa toho síce nenahovoril, potom však začal.

„Turnajového poskoka ti v žiadnom prípade robiť nebudem,“ poznamenal. „Ak chceš vstávať uprostred noci, nastajlovať svojmu koňovi nejakú idiotskú frizúru a potom cestovať dvadsať kilometrov, aby si si dve minúty zajazdila, je to tvoj problém. Strmeň ti nepodržím!“

Teda takto som si podporu tiež nepredstavovala.

Trochu urazená som sa pozrela na Thorstena. Môj kovboj vyzeral výslovne dobre, keď tu tak uvoľnene sedel vo westernovom sedle, kučeravé svetlé blond vlasy mu vyzývavo vykúkali spod stetsona a tvár mal už trochu opálenú od jarného slnka. Keď som sa s Thorstenom zoznámila, bol ešte trošku detsky bacuľatý, teraz však už vyrástol a bol naozaj reprezentatívny. Dokázal sa aj veľmi milo usmievať, teraz však bol skôr namosúrený.

„Tváriš sa kyslo, pretože keď Lea jazdí na turnajoch, tvoj ocko ťa bude znova trýzniť súťažami,“ poznamenala Svenja a tým, prirodzene, nasypala soľ do rany. Thorstenov otec bol športovo zameraný a pre svojho syna si prial turnajovú kariéru. Mana mu kúpil pôvodne ako skokana, lenže Thorsten nejavil záujem ani talent a Mano sa po zdravotnej stránke na skákanie tiež nehodil. Namiesto toho obaja inklinovali k westernovému spôsobu jazdenia, čo Thorstenovmu otcovi veľmi po chuti nebolo. Či jeho syn vyhrával stužky v skákaní alebo v reiningu, traili alebo horsemanshipu, mu bolo vcelku jedno. Avšak na westernových turnajoch mal Thorsten veľmi podobné problémy ako Svenja v drezúre: Účastníkov turnaja chceli rozhodcovia vidieť na takých koňoch, ako je quarter, pinto a appaloosa – nie na nemeckých teplokrvíkoch, ako bol Mano. Ak chcel Thorsten uloviť stužku, musel byť vždy dvakrát taký dobrý ako ostatní. Deň čo deň sa mu však tréno-

vať rozhodne nechcelo. Jeho otec by ten problém najradšej vyriešil tak, že by Mana vymenil za quartera.

„Veď ja vôbec nechcem šartovať!“ vyhlásila som. Môj názor však, podľa všetkého, nikoho nezaujímala. „Ani v Essene, ani vo Wienbergu. Nezáleží mi na tom, aby som to Ronji Tünnermannovej a pani Müller-Westhoffovej natrela. Nemusím počúvať, že Žolík je ten najlepší! To už predsa viem!“ Svenja a Thorsten sa zasmiali. Svenja trochu neveriacky, Thorsten, našťastie, takmer s úľavou. Vážne si už musel robiť starosti. Usmiala som sa na neho.

Ale radosť trvala iba krátko.

Keď sme prišli do stajne – naše kone stáli všetky spolu v chovnom zariadení, ktoré patrilo Svenjiným rodičom; Baumanovci kúpili statok pred rokom a ustajňovali kone, aby mohli splácať úver, ktorý si na to zobrali – čistila moja mama svoju kobyľku poníka Millie. Millie bola kríženec islandčana a haflinga – sivá, s dlhou hrivou a rovnako pekná ako poslušná. Mama ju predala Tommie a bol to kôň ideálny na voľný čas, oveľa vhodnejší na rekreačné jazdenie ako môj obrovský kôň. Avšak na vyhrávanie stužiek sa už hodil menej, a to bez ohľadu na to, v ktorej disciplíne...

Keď som zosadala z koňa, mama sa na mňa rozžiarene pozrela. „Už som to počula, Lea. Tommie bola tebou celá nadšená!“

Hm? Zdvihla som obočie. Mohla byť moja mama jasnovidka?

„Nože sa tak nedívaj, samozrejme, že som sa na teba nevyzvedala. Ale Tommie musela preložiť moju hodinu jazdenia, tak mi zavolať a hneď mi o tebe s radosťou porozprávala. Hovorila už aj s Thorstenovým otcom: požičia nám, prirodzene, prives – ba vraví, že nás dokonca zavezie do Essenu. U Blomovcov si teda pekne necháš spojiť hodinu jazdenia s Thorstenom.“ Thorsten minulý rok chodieval raz

do týždňa na hodinu k nejakému trénerovi westernu. V zime s tým ale prestal. Tim Blom nechodieval za svojimi žiakmi do stajní ako Tommie. Bolo treba prísť k nemu na statok, no jazdiť s príviesom v mraze či v snehu sa Thorstenovmu ockovi príliš nepozdávalo. Thorsten v žiadnom prípade nenamietal, s Manom spokojne chodieval na vychádzky, pretože o vychádzkovom jazdení vedeli tí dvaja toho dosť. Keď jeho otec teraz naliehal na to, aby v tom pokračoval, vyústilo to zase do turnajového tréningu.

Môj priateľ a ja sme vyzerali rovnako nešťastne. Asi pre nás neexistovala žiadna možnosť, ako sa dostať z tejto šlamastiky.

Turnajoví poskokovia

Zúčasti na turnaji som si ťažkú hlavu nerobila, ale v zásade som nemala nič proti tomu, aby som naň Žolíka skrášila. Môj kôň si užil aj poriadny kúpeľ, ktorý som mu dopriala deň pred skúškou v Essene. Žolík bol hotový vodník. Ak by bolo podľa neho, denne by stál dlhé hodiny pod sprchou, ktorú som mu poskytla hadicou. Neprekážal mu ani šampón, ktorý, napríklad, Millie nenávidela. Pravdepodobne sa jej skrátka nepáčilo, keď po ňom voňala ako jarná lúka. Žolík, naproti tomu, trpezlivo zniesol, keď som mu na záver do hrivy a chvosta votrela ešte aj kondicionér. Keď sa vysušil na májovom slnku – počasie nám, našťastie, prialo! – svietila jeho srst' sýtou hnedou farbou. I Žolíkova hriva vyzerala nádherne, chýbali už len kučery. Na to by som mu musela hrivu zapleť niekoľko hodín. Tento návrh však narazil na všeobecný odpor. Turnajový kôň, ako ma Tommie pre istotu informovala už v prípravnom štádiu, nemal nikdy hrivu ani rozpustenú, ani kučeravú, ani hladkú. Štandardným účesom boli vrkoče, presnejšie povedané opičie hojdačky – zapletené po oboch stranách hlavy a preložené napoly. Ideálna dĺžka vznikla, keď sa hriva skrátila na dĺžku asi dvoch palcov. Tommie mi priateľsky ponúkla, že mi pri tom pomôže. Zareagovala som krčovitým krikom a hrozbou štrajku.

„Hriva zostane tak, ako je!“ vyhlásila som rozhodne, no Svenja a moja mama boli rozhodne proti tomu.

„Musia predsa existovať aj iné možnosti...“ nešťastne povedala mama, upierajúc pohľad na Žolíkovu nádhernú hrivu. „Ako je to s tým vrkočom na hrebeni hrivy, ktorý zakaždým robieva Simon Orrimu?“

Svenjin priateľ Simon jazdí klasickú drezúru. Keď na prehliadke ukázal andalúzskeho valacha Orgulloso, mal

hrivu zapletenú tak, že hore na nej ležal hrubý vrkoč. Simon samotný však siahol po hrebene len zriedka. Väčšinou to robila jeho mama Isolde, ktorej Orrie vlastne patrilo, alebo sa do práce pustila Svenja. Tá mi to hneď ponúkla aj pre Žolíka, zatiaľ čo Tommie pokladala tento účes jednoznačne za príliš odvážny.

„Keď zapletiete španielske vrkoče, môže Lea jazdiť už aj vo flamenco šatách,“ pokarhala nás. „Je to príliš exotické, toto rozhodcovia vidieť nechcú.“

„Takže mriežkový vzor,“ poznamenala spolužiačka Nele, ktorá mala v našej chovnej usadlosti koňa v opatere. „Zaplietť dlhé vrkoče a položiť ich krížom.“ Nele bola v otázke účesov trošku strelená. Dlhú jazdila v Jazdeckom klube Wienberg a tí tu šíрили módu spojenú s hlboko duchovnými predstavami. Avšak prostredníctvom svojho miláčika Annabell – to bol kôň, ktorého mala tu v stajni v opatere – postupne pochopila, že turnajové jazdecko nie je všetko. „S mriežkovým vzorom nemôžeš nič pokaziť. Iba nedávno som na internete videla jedného žrebca haflinga, ktorý súťažil až do triedy medium. On to mal tiež a vyhral.“

Na to by som si vedela predstaviť aj iné vysvetlenie: jeho majiteľka pravdepodobne jazdila priam ako bohyňa... A potom bonus za žrebca – ak ste skrotili štvornohého macha, podľa Tyny Tommsovej ste vždy dostali nejaké body navyše. No dobre, nechcela som reptáť! Ale o piatej ráno sme aj tak spolu s Nele Žolíkov mriežkový vzor nestihli. Svenja, na druhej strane, sa prinútila vstať z postele až o siedmej, keď bol najvyšší čas. Aj Thorsten sa zjavil až v poslednej minúte a mrzuto hodil Manovo sedlo do batožinového priestoru auta pána Reiserera. Hodina jazdy mu začínala o pol deviatej, rovnako ako drezúra Z, na ktorú bol prihlásený Žolík. Zo skúsenosti sme vedeli, že tu boli, pravdaže, desiatky štartujúcich. Bolo celkom možné, že pred desiatou na rad neprídeme.

„Snád ešte dokonca stihneš moju jazdu,“ dúfala som a na zadnom sedadle som sa pritúlila tesne k Thorstenovi. Nemala som na turnajové jazdenie náladu, no trému som pociťovala aj tak. Napokon, blamovať som sa tiež nechcela. „Ak vyrazíte ihneď po hodine...“

Thorsten s poľutovaním potriasol hlavou. „Bez šance,“ zamrmal. „Snád' neveríš, že by ma ocko nechal odtiaľ odísť s jednou hodinou? Nie, najprv mám individuálny tréning, pretože som predsa nepochybne „stuhnutý“. A potom o desiatej je skupinová hodina – Tim Blom ju prevádzkuje na parkúrovej dráhe. Kým tadiaľ všetci prejdú, zaručene bude dvanásť. Takže už teraz sa duševne pripravte na to, že až do jednej hodiny budete trčať na tomto mieste turnaja. Spýtali ste sa Tiny, čo sa tu dá zajesť?“ Tina Tommsová poznala na okolí všetky miesta, kde sa konali turnaje. Presne vedela, ktorý usporiadateľ sa obmedzí na to, že prenajme len auto s predajom pečených klobás, kto ponúkne dokonca aj stánok s palacinkami, ktoré gazdinky budú rozmaznávať účastníkov koláčmi a oblátkami. Ako sme s mamičkou vedeli, najlepšie si tu počíнал Jazdecký klub Wienberg – koniec koncov, samy sme tu predávali koláče. Naopak, gastronómia v Essene bola, aspoň podľa Tiny, skôr slabá. „Nuž, veď potom sa môžeš nasýtiť svojou stužkou,“ zaškeril sa Thorsten. Štuchla som ho do rebier.

„Ja zaručene nevyhrám,“ vyhlásila som. „Na prvý raz nevyhrá nikto – prirodzene, pokiaľ sa to neodohráva v knihách a vo filmoch.“

Thorsten sa zasmial. „Vít'azstvo je relatívne,“ poznamenal. „Ešte si pamätám, že si každú hodinu jazdy, kedy s tebou Žolík neskočil ponad bariéru, oslavovala ako úspech...“

Športovisko v Essene nebolo ďaleko, ale parkoviská boli už pomerne plné a trvalo nám niekoľko minút, kým sme našli Tommin prives pre kone. Koniec koncov, Žolíka a jeho sedlo sme nechceli vyložiť kdesi na voľnom priestranstve. Mama,

ktorá sa už do Reiserovho preplneného auta nevtresala, parkovala s naším rodinným kočiarom vedľa Tommiho rovnako starého, ale priestranného nákladného auta. Keď som vyložila Žolíka, znútra sa ihneď ozvalo dvojhlasné erdžanie. Farian a Zinderella tu znudene čakali na svoje vystúpenie. Tinu a Tommie zatiaľ vôbec nebolo vidieť, pravdepodobne sa dívali na skúšky mladých jazdcov.

Kým Nele ešte kontrolovala výsledok nášho zapletania, Svenja uviazala Žolíka k Tomminmu nákladiaku a mama vyložila moje sedlo. Ja sama som si pripadala takmer nadbytočná. Vždy, keď som sa chcela niečoho chytiť, niekto na mňa zareval, že je lepšie to nechať tak.

„Iba čo sa zašpiníš!!!“

Človek, ktorý navrhol oblečenie na drezúrne a skokové turnaje, sa musel zbláznit'. Alebo, pravdepodobnejšie, bol obklopený detskými nôžkami a šľachtickým služobníctvom. Iba vďaka tomu mohol prísť na myšlienku predpísať snehobiele rajtky a k nim vhodné blúzky. Žakety boli pôvodne čierne – ved' aby na nich bolo vidno každý konský vlas! – ale od určitého času mohli dievčatá nosiť aj tmavozelené alebo tmavomodré bez toho, aby riskovali stratu bodov. Nele, primerane k môjmu saku, vybrala do Žolíkovej hrivy zelené gumičky. Partnerský look, takpovediac. Pohľadila som Žolíkovi nos, načo mi môj kôň začal v taške zhl'adúvať maškrty. Hoci ešte žiadne ne-našiel, prežúval a zanechal mi na jazdeckom saku malé slizké stopy...

„Nenechaj sa predsa celá zasliniť!“

Moja mama. Už teraz sa zmenila na uzlíček nervov. Na-ozaj ju to tu bavilo? Žolík sa naisto nezabával, skôr pôsobil nervózne. Nedôverčivo sa díval okolo seba a nahnevane šľahal chvostom. Asi ho otravovala tá dlhá krycia sieť, ktorú sme mu práve zaplietli... alebo ho jednoducho rušil tlak na výkon, ktorý tu vo vzduchu visel ako jemný prášok.